

SANTA MISSA

HOMILIA DEL SANT PARE

Basílica de la Sagrada Família (Barcelona)

Dimecres, 10 de juny de 2026

«*Senyor, sobirà nostre, que n'és, de gloriós, el vostre nom per tota la terra!*» (Sl 8,2.10). Amb la lloança d'aquest salm, tan ple de joia i sorpresa, us saludo a tots vosaltres, estimats germans i germanes. Expresso el meu agraïment a ses majestats, dono les gràcies al cardenal Joan-Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, així com als altres germans en l'episcopat i a tots els que s'uneixen a la nostra pregària: sacerdots, diaques, religiosos i religioses. Aquesta tarda de festa per a tota la ciutat de Barcelona, estenc la meva salutació agraïda a les autoritats públiques, així com als membres d'altres comunitats cristianes i d'altres religions que participen en la nostra acció de gràcies.

Avui la Basílica de la Sagrada Família ens acull en aquesta bonica ciutat, obrint les seves portes com si fossin braços que conviden cadascú en aquest altar a escoltar la Paraula de Déu. És un temple que ens constitueix en una família estimada pel Senyor, alimentada per la seva pròpia vida en l'Eucaristia. Així és com la ciutat comtal i tota Catalunya es reuneixen en aquest temple, signe també d'unitat i de concòrdia, i aixequen la seva mirada per trobar-se amb el rostre de Déu Pare, resplendent en el seu Fill fet home, Jesucrist.

Tot donant gràcies al Senyor per la seva caritat envers nosaltres, el lloem per tot el que realitza en la nostra vida. Li donem gràcies en especial per aquesta extraordinària basílica, que el papa Benet XVI va consagrar el 2010, recordant que és signe visible del Déu invisible, i que per la seva glòria s'alcen les torres (cf. *Homilia per a la consagració*, 7 de novembre de 2010). En continuïtat amb la pregària del meu predecessor, en uns moments beneiré la torre més alta, la de Jesucrist.

Aquesta església és un únic edifici, compost per moltes pedres. Una casa que creix amb constància al llarg dels anys, seguint un mateix projecte. Tots nosaltres som les pedres vives d'aquesta obra, que té Crist com a fonament i cim, principi i fi. Molt més que un monument, la basílica de la Sagrada Família avui continua sent una obra en construcció, que ens recorda com la vida cristiana sempre és un camí, perquè es tracta d'un projecte que Déu duu a terme.

No habitem, doncs, una obra inacabada, sinó un temple encara en construcció. La seva imperfecció no és un defecte perquè dona testimoni d'un desig; no significa una carència, sinó que expressa una promesa que volem honrar amb coherència. La nostra gratitud aleshores es converteix en compromís, al mateix temps que cooperem en el projecte de Déu, és a dir, en la construcció a què Ell mateix ens crida. Com que som temple de l'Esperit Sant (cf. 1Co 6,16.19), aquesta obra coincideix amb la nostra vida, que Déu concep com una obra mestra que hem de fer junts i ens crida a col·laborar amb Ell (cf. 1Co 3,9).

Pel que fa a això, guardem en el nostre cor les paraules que el Senyor va dirigir al rei David: «Tu m'has de fer un casal per a residir-hi?» (2Sa 7,5). Al contrari, «el Senyor t'anuncia que

et farà un casal» (v. 11). Amb aquest anunci, l'Esriptura ens ensenya que no som nosaltres els qui donem un lloc a Déu, com si fos un element d'una sèrie o part d'un tot més gran que Ell. En canvi, és Déu qui ens dona un lloc, i el lloc que ens regala és el seu propi cor: el lloc del Fill, per a nosaltres que érem estranys; el lloc de l'Estimat, per a nosaltres que som pecadors.

Aquesta voluntat seva es compleix a través de Jesús; aleshores podem comprendre el sentit del que hem escoltat a l'Evangelí, quan el Senyor diu als fariseus: «Si no creieu que “Jo soc”, morireu amb totes les vostres culpes» (Jn 8,24). Paraules fortes, que no són en absolut amenaces, ni un xantatge. Són una invitació a la salvació, és a dir, una crida a la llibertat per part de Crist, que vol per a nosaltres el bé definitiu, etern. Davant l'amenaça del mal, el Senyor sempre és amb nosaltres, sempre a favor nostre. “Jo soc”: aquest és el Nom santíssim que Déu va lliurar a Moisès des de la bardissa ardent, revelant la seva fidelitat indestructible. Fet home, Ell es converteix per a nosaltres en l'Emmanuel, font de gràcia i de perdó, de salvació i de vida nova. Estimats germans, no podem creure en Jesús i promoure la guerra. No podem creure en Jesús i matar l'innocent. No podem creure en Jesús i abandonar qui sofreix, qui plora, qui fuig de la misèria.

Aquesta nit, doncs, la Creu de Crist, que corona aquesta basílica, és la Creu dels últims, que es tornen els primers, dels pecadors que es tornen sants, dels morts que ressusciten. Les tres façanes de la Sagrada Família en donen testimoni: el Primer es fa el darrer per a nosaltres en el Nadal; amb el seu sacrifici ens redimeix mitjançant la Passió; la seva mort ens dona la vida eterna fent-nos partícips de la glòria divina. En admirar la torre de Jesucrist, *alcem la mirada cap a Ell, cap a Aquell* que ens revela la veritat de Déu i la veritat de nosaltres mateixos. Mirant Crist podem veure el món amb ulls renovats: la torre de la creu es converteix aleshores en un estàndard de caritat, perquè Déu ens estima així, transformant un instrument de mort en signe d'esperança. En la creu de Jesús la nostra fe aconseguix el cim, com professa la inscripció que es troba en la base de l'agulla: “*Tu solus Sanctus, Tu solus Dominus, tu solus Altissimus*”. Aquesta creu brilla de dia, reflectint la llum del sol i brilla de nit, il·luminant la ciutat com un far obert al Mediterrani.

Sí, la llum de Crist brilla en les tenebres, encara que les tenebres no l'hagin acollit (cf. Jn 1,5.11). No obstant això, aquest rebuig no fa que falti l'amor de Déu: «Quan haureu enlaira el Fill de l'home —diu el Senyor— coneixereu que Jo soc i que no faig res pel meu compte, sinó que dic allò que el Pare m'ha ensenyat» (Jn 8,28). Cal passar per la passió del Crucificat per ser il·luminats per la glòria del Ressuscitat: en efecte, des de sempre, el Pare ensenya a donar la vida i el Fill, que la rep d'Ell, la dona a tothom amb el poder de l'Esperit Sant. Heus aquí per què precisament la creu és el signe lluminós del seu amor.

És la fe que dona forma a les pedres i sentit a l'edifici que habitem junts. En la nostra pregària descobrim, per tant, el vincle originari de les coses amb Déu, creador del cel i de la terra: Ell és l'artista que ha imprès el seu esplendor en el cosmos. Creat a la seva imatge, l'home respon a l'obra de Déu amb el seu propi enginy: així és com l'artista converteix el talent en lloança i la creativitat en testimoni del mateix Creador. Com a arquitecte ardent de fe, el venerable Antoni Gaudí va concebre aquests espais amb el desig de narrar els misteris de la vida del Senyor: d'aquesta manera ens ha proposat un

pelegrinatge espiritual, que porta a l'encontre amb Crist nascut, mort i ressuscitat per nosaltres. Juntament amb Gaudí, de qui commemorem el centenari de la seva mort, recordem i donem gràcies aquesta tarda a tots els promotors i benefactors, als artistes i als treballadors que cooperen en la construcció d'una obra mestra arquitectònica, que és també una catequesi eloqüent feta de pedres, colors i llum. En la saviesa, l'Església renova així la *Biblia pauperum* de les antigues catedrals, que són elles mateixes missatges d'evangelització d'una gran riquesa. En aquest temps de la imatge, resulta encara més evident com l'art i la bellesa són canals d'evangelització eminents.

Estimats germans i germanes, la bellesa d'aquest temple ens anima a aprendre cada vegada més del nostre Mestre i Senyor l'art de viure segons el seu Evangeli. Mentre *alcem la mirada cap a Ell*, el Crucificat Ressuscitat, comprometem-nos a aixecar el rostre dels qui jeu en la pols (cf. 1Sa 2,8). I així demostrarem que la Sagrada Família és l'església més alta del món, no per destacar en classificacions mundanes, sinó per guiar els passos del poble de Déu que pelegrina a Catalunya, amb la creu que il·lumina el camí, com una llàntia encesa en espera del retorn de l'Espòs.